

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1223/2022
30.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Биљане Синановић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Немањом Симићевићем као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА-адвоката Мирослава Дмитровића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.172/18 од 14.03.2022.године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр.105/22 од 31.05.2022.године, у седници већа одржаној дана 30. новембра 2022. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА-адвоката Мирослава Дмитровића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.172/18 од 14.03.2022.године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр.105/22 од 31.05.2022.године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се исти захтев у осталом делу одбацује, као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.172/18 од 14.03.2022.године, окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци, кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од десет месеци и кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од десет месеци, након чега му је изречена јединствена казна затвора у трајању од две године и два месеца.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име судског паушала плати износ од 20.000,00 динара, као и на име осталих трошкова кривичног поступка износ од 221.060,00 динара, док су оштећене ББ и ВВ ради остваривања имовинско-правног захтева упућене на парницу.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1 бр.105/22 од 31.05.2022.године, потврђена је пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.172/18 од 14.03.2022.године.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА-адвокат Мирослав Дмитровић, наводећи повреде закона из члана 15. став 4., 415., 438. став 1. тачка 1) и став 2. тачка 3) ЗКП, без навођења предлога какву одлуку би Врховни касациони суд требало да донесе. Међутим, из образложења захтева произилази да се захтев суштински подноси и због повреде закона из чл. 439. тачка 1), 438. став 1. тачка 11) и 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, па је у седници већа, коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцена навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Бранилац окривљеног је у захтеву указао да је радња извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности, одредбом члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру прописана као алтернативна радња и то „ко прети да ће напасти, покуша да нападне или нападне или на други начин омете службено лице надлежних органа из члана 2. овог закона у вршењу службене дужности“. Према наводима браниоца, из изреке пресуде не произилази радња извршења кривичног дела из члана 23. Закона о јавном реду и миру, јер у изреци пресуде суд наводи да је окривљени ометао службена лица надлежних органа у вршењу службене дужности, али не и на који начин, да ли претњом, нападом или на други начин. На овај начин, бранилац указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Исти наводи, захтева били су истакнути у жалби браниоца окривљеног АА, те били предмет разматрања Вишег суда у Чачку који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалбама изјављеним против првостепене пресуде Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.172/18 од 14.03.2022.године. Виши суд у Чачку, као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 3. став 3. своје одлуке Кж1 бр.105/22 од 31.05.2022.године изнео јасне и довољне разлоге, а које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на те разлоге и упућује.

Бранилац окривљеног указује, а везано за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, да изрека пресуде не садржи сва битна обележја предметног кривичног дела, обзиром да се претња коју је наводно упутио окривљени није односила на живот и тело, већ на ломљаву локала, односно на имовину, што није заштитни објект кривичног дела угрожавање сигурности. Самим тим, по оцени браниоца, дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело, јер не садржи све битне елементе кривичног дела из члана 138. став 2. КЗ, из разлога што између претње која је усмерена на живот или тело и наступеле последице мора постојати узрочна веза, као и да се претња мора односити на живот или тело

оштећеног или њему блиског лица, а не имовину, како погрешно закључује суд. На овај начин бранилац указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

И у овом делу је Виши суд у Чачку, као другостепени наводе браниоца оценио неоснованим и о томе на страни 4. став 2. и 4. своје одлуке Кж1 бр.105/22 од 31.05.2022.године изнео јасне и довољне разлоге, а које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на те разлоге и упућује.

Бранилац затим, такође указујући на повреду закона из члана 439.тачка 1) ЗКП, наводи да у изреци пресуде нису наведена ни сва битна обележја кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ, обзиром да није дошло до тежег ремећења јавног реда и мира, јер је оштећена изјавила да када се вратила из полиције, да је замолила све госте да напусте локал а да је окривљени одбио да изађе док не попије пиће.

Врховни касациони суд овакве наводе оцењује неоснованим.

Одредбом члана 344. став 1. КЗ, прописано је да ко грубим вређањем или злостављањем другог, вршењем насиља према другом, изазивањем туче или дрским или безобзирним понашањем значајније угрожава спокојство грађана или теже ремети јавни ред и мир, казниће се затвором до три године.

Како из изреке првостепене пресуде Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.172/18 од 14.03.2022.године произилази да је „окривљени у току ноћи 17/18.11.2018.године у Горњем Милановцу у угоститељском објекту „ГГ“....дрским и безобзирним понашањем теже реметио јавни ред и мир....због ког понашања окривљеног су остали гости напустили локал.“, по оцени Врховног касационог суда, у изреци пресуде су наведени сви битни елементи кривичног дела из члана 344. став 1. КЗ.

У осталом делу, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле, ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости, ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У осталом делу захтева, бранилац окривљеног указује да је изрека првостепене пресуде неразумљива и то у вези кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду, обзиром да у изреци пресуде није наведено на који начин је извршено кривично дело, тачније која алтернативна радња је предузета, а у вези кривичног дела из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ због тога што у изреци пресуде суд наводи да је окривљени угрозио сигурност претњом да ће напасти на живот и тело, а да потом наводи да се претња односи на ломљаву локала, а не на живот и тело. На овај начин, бранилац суштински указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, иако формално означава повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Бранилац у осталом делу захтева још наводи, а у вези кривичног дела из члана 344. став 1. КЗ, да нису јасни разлози суда на који начин је дошло до тежег ремећења јавног реда и мира када је оштећена тражила да гости оду из локала, а да притом гости нису отишли због понашања окривљеног, чиме указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

На крају, у захтеву се истиче да је суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП јер је погрешно применио чл. 15. став 4. и 415. ЗКП а што је било од одлучног утицаја на доношење законите и правилне пресуде. Ово из разлога што суд није могао да заснује пресуду на налазу и мишљењу судско-психијатријског одбора Медицинског факултета у Крагујевца, јер суд након завршетка и поновног отварања главног претреса, није могао по службеној дужности да изводи доказе о којима је већ одлучио, као и доказе на штету окривљеног.

Имајући у виду да повреде одредаба чл. 15. став 4., 438. став 1. тачка 11), став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА-адвоката Мирослава Дмитровића у овом делу оценио недозвољеним.

Са свега изложеног, а на основу одредаба члана 491. став 1. и 2. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у ком је одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.**

**За Председника већа-судија
Дубравка Дамјановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић